

מאמר התחזקות

אוצר של הלכה, חיזוק, מעשיות, בעבודת שמירת העיניים

פטרון
מהדר עינים
הודו אדר א'
מזהר יזאל
עפשטיין הי"ד
זכות של רכבות בני ישראל המתחזקים מיד
יום כינון קדושה וזירת תפסוד לשינו
להתברך בכל מיילי דמיטב אמן.

שנה ד | גליון מו | לשון-קודש | תשא - ויקהל תשפ"ד לפ"ק

מים גנובים, הימתקו!?

כל הנאותיו של האדם קצובות לו משמים, מבלי יכולת להוסיף עליהן או לגרוע מהן; החכם מגיע אליהן בדרך היתר, והכסיל, בדרך אסורה

מהנאותיו בעולם הזה מאומה, כי הנאותיו תבואנה ממקום אחר. וכפי שמסיים שם: "ואם לא היה עובר העבירה היתה לו הנאה זו ממש בקצב ובמידה זו בהיתר".

לאור זאת, ברור הוא שהבחירה היחידה שעומדת על הפרק היא רק האם ליהנות מן האיסור ח"ו, או מן ההיתר!

'הרוויח' את נעליו...

כדי להמחיש את הדבר, מביא הקוד'גלובער סיפור שהתרחש אצל הרה"ק מווארקא זי"ע, המבטא באופן נפלא נקודה זו:

להרה"ק מווארקא היה משמש עני ואביון, שאף כסף לקניית מנעלים לרגליו לא היו לו, והרה"ק החליט לאסוף עבורו ממון לצורך זה. וכפי ששינו לעולם ימכור אדם קורות ביתו ויקנה מנעלים לרגליו. באחד הימים שהה המשמש בחדר רבו, והנה הוא מבחין במעות הטמונות בארון. הביט אנה ואנה וירא כי אין איש, התגבר עליו יצרו, לקח את הכסף באין רואים ומיהר לרכוש לעצמו נעליים...

כאשר נודע הדבר לרבי, קרא למשמש והוכיחו על פניו: "ראה כמה מגונה היא הגניבה; מעות אלו היו צריכות להגיע אליך בכל מקרה, ואם לא היית אף לדבר חטא, כי אז היית מקבלם בדרך כבוד. עתה הסכלת עשו, ומה הרווחת בכך חוץ מעוון גניבה ובזיונות?..."

המוסר השכל של סיפור זה הוא עצום. אפילו גנב אינו באמת יכול לגנוב, הוא יוכל רק לקחת את הדברים שממילא נקצבו לו בשמים; בדרך פסולה ומגונה. וכלשונו שם: "ומזה נשמע, שאפילו גנב אין לו שליטה לגנוב רק אם גזר עליו בלאו הכי שיעו המעות לידו, ואז יש לו גם הכח לגנוב אותן באיסור. ואם לא היה טיפש היו אותן מעות באין לידו בהיתר". הנה כי כן, אם רק היה שם מעצור לעצמו, כי אז היה מרוויח את שלו ביושר ובכבוד. נמצא שהתואר האמיתי שלו אינו גנב אלא טיפש! כפי שהגמרא אומרת, "לא שביק איניש היתרא ועביד איסורא!"

בדרך תורה, או משמחת נישואין של בניו) לא זכה, באין לו באמצעות עבירה, וידעת ההפכים אחת היא". דהיינו, בדיוק כפי שקוצבים לאדם בראש השנה כמה ממון ירוויח במשך כל השנה, כך גם קובעים כמה הנאות יפלו בחלקו במשך השנה כולה.

לפי זה, אם נזדמן לפניו נסיון, והוא עמד בנסיון ולא נהנה; האם הפסיד כעת הנאה מסוימת? או להיפך, אם ח"ו נכשל בנסיון - האם הוסיף לעצמו הנאה מעבר למה שקצבו לו? התשובה היא לא! כי הנאה שנקצבה לו משמים תגיע אליו בכל מקרה, ומעבר לכך ממילא אי אפשר לו להוסיף כלום.

מהי הבחירה שלנו?

הארץ צבי מחדד שבאמת צריך לדעת שכשעומדת בפני האדם בחירה, האם לשמוע ליצר הרע או לדחותו מעל פניו; הבחירה אינה האם ליהנות או לא. כי הנאותיו אינן כלל ברשות האדם, והוא אינו הבעלים להחליט האם לקבל אותן או לא. הבחירה היא רק על הדרך של ההנאה, צורתה ואופנה; האם תהא באיסור חלילה, ואז מר ורע גורלו, או שמא יקבל אותה מידי האוהבות של הקב"ה בעצמו, במקום אחר ובאופן אחר. ואז יתכן שאף יקבל זכויות עצומות על כך משמים.

דבר זה הוא חלק מיסודות האמונה, מבאר הארץ צבי, כי "מי שמאמין בהשגחה פרטית, שהיא מצות עשה של 'אנכי ה' אלקיך', שהקב"ה משגיח על כל פרט ופרט, ואי אפשר לאדם לקחת לעצמו משהו הנאה או כבוד זולת מה שגזר עליו בראש השנה, יודע שאפילו הנאה מן העבירה אין בכוחו לקחת בעצמו, רק מחמת שגזרה עליו הנאה זו".

היוצא מדברים אלו הוא שאדם יכול לכל היותר לבחור את הדרך להגיע להנאה, אך לא את ההנאה עצמה. אם בחר בדרך של איסור, ההפסד כולו שלו. מנגד אם עמד בנסיון ומיאן לקבל את ההנאה בצורה של עבירה, אז בנוסף לשכרו העצום בעולם הבא, עוד לא נגרע

אחד הדברים שמעצימים את הנסיונות ומגדילים את הקושי לעמוד בהם כראוי, הוא ההרגשה של האדם, לעתים מבלי שיכיר בה, שהוא מוותר על משהו; הוא דוחה הנאה מסוימת. ועל אף שהוא יודע שסופה של הנאה זו הוא צער ופחית נפש, עכ"ז, יש והוא יוצא במעין הרגשה שהוא היה יכול להשיג משהו, וכעת הוא נשאר בלעדי הדבר ההוא.

אך באמת נחוץ לדעת יסוד חשוב המובא בספרים הקדושים, שכל הנאה שנקבעה לאדם משמים, תגיע אליו בכל מקרה, ולעולם לא יפסיד אותה. ולכן יש לדעת בעת נסיון, שהחלטה היחידה שבאמת ניצבת בפני האדם היא, האם לקחת את ההנאה שנגזרה לו - באופן האסור, ואז לשלם עליה ריביות גבוהות חלילה. או שההנאה תגיע אליו מעצמה, על ידי היתר או אפילו על ידי מצוה. אך עצם ההנאה כבר נגזרה ונקבעה לו במידה המדויקת, עליה אין להוסיף וממנה אי אפשר לגרוע, מאומה!

כל הנאותיו קצובות לו מראש השנה'

יסוד נפלא זה מבאר הגה"ק מקאזיגלאו זצ"ל - תלמיד מובהק להרה"ק מסוכטשוב, בעל האבני נזר זי"ע ומגדולי גאוני פולין של לפני החורבן - ומרחיבו באופן נפלא בספרו ארץ צבי (ויצא) ז"ל:

"כל הנאותיו של אדם קצובות לו מראש השנה. זכה מגיעים לידו בהיתר, (זכה יתיר, באין לידו בדרך מצוה, כגון מסעודת מצוה או ע"ד ישמוח ישראל בעושו, או משמחת בניו שהולیکن

תוכן הגליון

- עמוד א ימים גנובים, הימתקו!?
- עמוד ג יאמרו המושלים
- עמוד ד עין בעין יראו

כדבר הזה הוא גם בכל סוג של הנאה ותענוג. אם הוא הנהנה, סימן שמשמים נקבע שיחוש ותענוג. כיצד? רק הוא יחליט, ורק פתי יחשוב שעליו לחצוב בורות נשברים לשם כך.

דובר שקרים לא יכון נגד עיניו...

דברים אלו מסייעים לנו להגדיר אל נכונה את מה שמתרחש בעת נסיון, ומעניקים לנו מבט מחדש כיצד להתייחס אז ליצר.

הנה, מגיע לו היצר ורוצה להמתק סוד עם האדם; יש לו הצעה מפתה, זה כרוך באיסור, אך הוא מבטיח הנאה בסופו של דבר. הוא רוצה את טובתו של האדם, הוא מציע הנאה. כאן מתחילה מלחמה אצל האדם, הרי יש לו לכאורה טענה הנשמעת; הוא זה שאחראי על התענוגים, והוא רוצה בטובתו לתת לאדם אחד מהם. נו, צריך להתגבר, ומתגברים, בורחים ממנו. אך מה בעצם קורה כאן, האם זה נכון שהוא בסך הכל רצה בטובתנו, אך אנו רצינו בטובה אחרת, או שבעצם היה כאן דבר אחר לחלוטין, ובעצם אחיזת עינים גדולה.

כי לאור הדברים הבהירים של הארץ צבי, הרי שכאשר היצר בא לפתות את האדם לדבר איסור, הוא בעצם שקרן ומאחז עיניים! הוא טוען שהוא מציע הנאה, אך באמת אין לו שום הנאה לתת! הוא בסך הכל רוצה לגנוב מאוצרות הנאות של האדם עצמו, ולהציע לאדם שינצלנה באופן של איסור. גם גנב וגם שקרן... צריך איפוא לומר ליצר שלא רוצים אותו בתמונה, ואין לנו כל צורך בו. אנו כבר גייע להנאותינו בכוחות עצמנו, וללא עזרתו הנדיבה...

לסיכום: אדם שלוקח לעצמו כל סוג של הנאה או תענוג שלא כדרך התורה, הרי שעשה איוולת מכל צד שרק נסתכל. כי ההנאה – ממילא הייתה מגיעה אליו. ומה כן הרוויח? רק נזקים וסבל, עקב פזיזותו לקחת את הנאותיו בידיים.

כי ההנאה לא מהיצר היא, אלא ממה שנגזר על האדם. ולכן 'העסקה' שלו היא כולה הפסד, ומי פתי ישמע אליו! אין כאן כי אם דמיונות ומעשי תעתועים.

רווח של איסור - הפסד!

דבר זה צריך לעמוד נגד עיניו של כל אחד בכל עת נסיון בשמירת העינים, כשהיצר מנסה להמתק לו את האיסור ולהבטיח לו הנאה.

אך לא רק כשמדובר על נסיון ממש בשמירת העינים, אלא גם כשהיצר מנסה לצייר ציור של הצלחה מכל סוג שהוא, אם רק יותר קצת על שמירת העינים וגדרותיה. אם זה יצירת יחסים טובים יותר עם לקוחותיו; השבחת העסק שלו; נסיעה נעימה יותר; רושם טוב יותר על הזולת, וכן הלאה. כל מיני מצבים שאדם עלול לחשוב שחייבו יכולים להיות נעימים יותר ונוחים יותר אם רק יזניח קמעה משמירת עיניו.

כל אחד יכול למצוא אצל עצמו מקרים רבים שבהם רצה להרוויח דבר מסוים על חשבון שמירת העינים, ובפרט דברים שנתפסים כדקדוקי הלכות או אפילו רק 'מנהגים'. צריך אבל לדעת, שכל מה שיכול היה להרוויח, וכל לקבל גם באופן שיהיה בתכלית ההידור

כאשר היצר בא לפתות את האדם לדבר איסור, הוא בעצם שקרן ומאחז עיניים! הוא טוען שהוא מציע הנאה, אך באמת אין לו שום הנאה לתת! הוא בסך הכל רוצה לגנוב מאוצרות הנאות של האדם עצמו, ולהציע לאדם שינצלנה באופן של איסור. גם גנב וגם שקרן...

עד עכשיו הוציאו חביותיו כך וכך יין משובח, הרי עם הוספת הברזים הכמות תכפיל את עצמה פי כמה וכמה... כך הוא הדבר בסוגיית השתדלות יתר. מי שמוסיף עוד אמצעי פרנסה בהנחה שאם יעבוד יותר ירוויח יותר, דומה לאותו כסיל שמוסיף צינורות בחביתו, כדי 'שירוויח' יותר יין. הרי בין כך יקבל רק את מה שקצבו לו, לא פחות ולא יותר. אם יעשה חור נוסף בצינור השפע שלו – ייצא השפע דרך שני חורים, ומה הועיל לעצמו?

ואותו הדבר ממש הוא גם כאן. ככל שירבה ביצירת דרכים להגיע להנאותיו, הוא 'יבזבז' הנאות מהמכסה שנקבעה לו, עד שזו תסתיים כליל. יתר על כן לא הועיל לעצמו מאומה.

משל למה הדבר דומה, לילד שרואה את אביו מכניס לתוך מכשיר 'הכספומט' כרטיס קטן, ולאחר כמה רגעים המכשיר פולט חבילה של שטרות. הילד הקטן אינו מבין, מאין נבראו כל הכספים הללו? מסביר האב לילדו שכך זה עובד, מכניסים כרטיס, והמכשיר מוציא כסף. "אה, אבא" מכריז הילד בשמחה "ראיתי כאלו מכשירים לרוב ברחובות, מדוע שלא תכניס את הכרטיס גם לתוך מכשירים נוספים, וכך תוכל להפוך לגביר ממש!". אך עד מהרה מסבר לו אביו את אזנו, שכל המכשירים אין להם כסף משל עצמם, "הכסף" כך הסביר האב לילד התמים "נמצא בחשבון הבנק שלי; כמה שיש לי שם, כפי שיעור זה אני יכול להוציא". כרטיס פחות כרטיס יותר, לא יוסיף לו מאום!

הנאה מול הנאה - מחירה של הנאה אסורה

עד כאן ראינו שהמושג 'הנאה מעבירה' באמת בטעות יסודה, ועמדנו על משמעותו האמיתית של זה שאינו עומד בנסיון; שהוא סך הכל בחר לעצמו צינור לא ראוי להמשכת ההנאה אליו, הנאה שנקצבה לו ממילא. ולולא נמהרותו ופזיזותו הייתה ההנאה מגיעה אליו בדרך כשרה.

אך חשוב להוסיף לכך הוספה חשובה, שאם אמנם הנאה גשמית ומורגשת אין האדם יכול לקחת בעצמו, הרי שעונשים יכול ויכול האדם לקחת. ולכן זה שהחליט לקחת את הנאותיו בדרך פסולה, לא רק שלא הרוויח, אלא הוא הפסיד הרבה מאוד. הנאה לא לקח, אך עונשים ונזקים כבדים הוא כן לקח ל"ע".

וחשוב להבהיר לעצמנו נקודה זו בשלמות. כי לפעמים בשעת נסיון יכול אדם לעשות לעצמו את החשבון; נו, אקח לי את ההנאה כעת, ואגרע לי הנאה אחת מסך הנאותי. ס"ה מדובר על עסקה שווה בשווה, הנאה מול הנאה, אז הנתיבי כעת ולא מחר, מה רע?

אך האמת היא שזה רע ומר מאוד, שכן הנאה זו מביאה בעקבותיה צער ועונש וצרות צרות. לחוסר סבלנותו לחכות להנאותיו שתבואנה בדרך העולם, כפי שהקב"ה רוצה, יש תוצאות מרות שיעלו לו ביוקר רב. הוא הביא על עצמו

המשך בעמוד 1

של שמירת העינים. ואם עשיית הדברים יהיו כרוכים באיסור, בסך הכל 'ירוויח' כמה עונשים בזה ובבא ח"ו. הלזה רווח יקרא?

הוסיף ברזים לחביתו

וכעין המשל הידוע מהחפץ חיים, המדמה אדם שמרבה בהשתדלות לצורך פרנסה מעבר למה שצריך, לאותו בעל מזיגה שהחליט ביום מן הימים 'להתעשר' על ידי הוספת ברזים לחביותיו. וזאת לאחר שעשה חשבון פשוט; אם

סיפורים אישיים
על עמידה
בנסיגות מיהודים
בני זמננו

אלו
המושלים
בארם
(ב'ב'ע'ת)

יאמרו המושלים

מה אומר, על דרך חלקה כזו, מהירה ונקיה מכל הבחינות, לא פיללתי! ראיתי בחוש שהרבה דרכים במקום, וכאשר עושים את רצון הקב"ה בלי חכמות, הוא דואג לכל השאר!

ואני רוצה להוסיף כאן את מה שידוע מספרים הק', שעל אף שהתפילות שאנו מתפללים על דברים גשמיים, לא תמיד זוכים לראות את פעולתן, ולא תמיד אנו נענים על הדבר שהוא התפללנו עליו, על אף שאף תפילה לא הולכת לריק ח"ו. אבל כשמדובר על דברים רוחניים, הרי שתמיד רואים בחוש שהתפילה עושה רושם ומתקבלת, והקב"ה עוזרו על הדבר שהוא שמבקש. וכפי שהמליצו על כך את מאמר חז"ל "הכל בידי שמים" - כל התפילות הן בידי שמים, אפשר שתעשה פירות באופן גלוי ואפשר שלא, "חוץ מיראת שמים" - המתפלל על ענייני יראת שמים ועל הצלחה ברוחניות, כי אז הוא תמיד נענה באופן הנגלה.

השי"ת יתן לכל עם ישראל קדושה וטהרה, עניינים שהורות ומוח נקי, ולא נבוא לידי נסיון ולא לידי בזיון.

מִפְּהַל עַל הַמִּפְּהַל

ראשית, ברצוני להביע את תודותיי על הגליון הנפלא; ממש לצאת מהתפעלות מהעבודה המושקעת, הכל כתוב באופן יפה וחסידי כל כך. הקב"ה ריחם על דורנו וזיכה אותנו בדבר כזה, בבחינת הבא ליטור מסייעין אותו.

יוצא לי לעתים קרובות לטוס למקומות שונים, וכידוע, טיסה אינה מהדברים הקלים כלל ועיקר. כל מה שבכרוך בטיסה, ובפרט נושא שמירת העיניים. בפעם האחרונה שנסעתי, נהניתי מטיסה רגועה מאוד בכל המובנים, ניסיתי לבדוק מה עשיתי הפעם שונה מתמיד, והגעתי למסקנה מעניינת:

בדרך כלל אני אוהב לעיין במפה הדיגיטלית שמוצגת על המסך האישי שלי המושב. אני אוהב להתמצא במפות, ותמיד חשבתי שעיסוק זה הוא פתרון נחמד למדי להעברת הזמן בנסיעה, וגם כדי להתעסק כמה שפחות עם הסביבה. בפעם האחרונה החלטתי להתנזר לחלוטין מהמסך, כיסיתי אותו בנייר, וישבתי עם ספר פתוח לפני במשך רובה ככולה של הנסיעה.

אינני יודע להצביע בבירור על טעם הדבר, אולי זה עבד בדרך סגולה, אך יתכן מאוד שעצם הדבר שהתנתקתי מכל סוגי הביילויים שהם מציעים, גם אם זה כשר וללא כל חששות, הרי שהיה בכך משום גדר והתרחקות נוספת מהטמא. כך או כך, התוצאה הייתה כאמור נסיעה רגועה וחלקה, מכל הבחינות, מתחילתה ועד סופה!

י.ה., מאנס

עמדתי שם ב'פינה שלי', מעסיק את מוחי בתורה, עד ששמתי לב לשני דברים; השקט חזר משום מה לשרור בתחנה, ועוד; כבר עבר מדי הרבה זמן להמתנה. לא לקח לי הרבה כדי להבין שהאוטובוס כבר הגיע לתחנה, ואנוכי, מריחוק מקומי לא הבחנתי בו. הפסדתי את האוטובוס!

המשמעות הפשוטה הייתה לחכות חצי שעה

כיצד יכול להיות שבדיוק בגלל כן הפסדתי? זה דרש ממני עבודה חדשה והתחזקות שהכל לטובה, ושום דבר רע לא יוצא ממעשה טוב. ועוד, נעמדתי להמתין לאוטובוס הבא, שגם הוא כמו קודמו לא אמור היה להיות בחזקת נקי מנסיונות.

לאוטובוס הבא, ושוב הרגשתי שהנסיון גדול עלי. אני צריך לחכות כאן, במקום הזה, חצי שעה נוספת! היה לי קשה לקבל את הגזירה החדשה, במיוחד לאור העבודה שעשיתי מה שעשיתי לשם שמים, כדי להינצל מנסיונות. כיצד יכול להיות שבדיוק בגלל כן הפסדתי? זה דרש ממני עבודה חדשה והתחזקות שהכל לטובה, ושום דבר רע לא יוצא ממעשה טוב. ועוד, נעמדתי להמתין לאוטובוס הבא, שגם הוא כמו קודמו לא אמור היה להיות בחזקת נקי מנסיונות.

לפתע אני שומע קול קורא אלי. הסתובבתי לכיוון הקול, והבחנתי ברכב שנהגו קורא לי, "ר' איד, לאן אתה צריך?" מסרתי לו את כתובתי, והתברר שההוא גם נוסע 'בדיוק' למקום ההוא. "אנא, עשה זאת במהירות" פונה הלה אלי, וכבר פותח לי את הדלת.

האוטובוס ברה, הטהרה נשארה

ברצוני לחלוק עמכם סיפור אישי, שבו יצאתי מושכר מצעד שעשיתי למען שמירת העיניים, על אף שבהתחלה היה נראה שהפסדתי מכך. בסוף הרווח היה מושלם.

לפני כשנה נזקקתי לבקר בביה"ח 'הדסה עין כרם', והיות שלא יכולתי להרשות לעצמי לשלם על הסעה פרטית, הייתי צריך לנסוע באוטובוסים. וכאן עלי לציין שנסיעה באוטובוסים מביתי ועד לביה"ח הנ"ל, משמעותה דרך ארוכה ומפרכת הכוללת החלפת אוטובוסים כמה פעמים. וכמובן שכך גם בחזור. בקיצור, לא תענוג גדול בגשמיות וודאי לא ברוחניות.

התפללתי איפוא מעומק הלב שהדרך תעבור בשלום בלי שום מכשול, גם עשיתי 'הכנה דרבה', ושיננתי לעצמי שתפקיד זה רוצים ממני כעת בשמים. ובאמת נלחמתי בכל העוז, אך קל זה לא היה. בכל זאת שמחתי לראות שהקב"ה אינו עוזב אותי חלילה, וכשאני עושה את שלי, הרי שהוא משלים את השאר בדרכים משלו.

כשסיימתי שם, השעה הייתה מעט לפני ארבע, מה שאומר, שעלי לעלות על האוטובוס שיוצא בארבע. זה היה כבר ממש מעל לכוחותיי. אם נסיעה באוטובוסים אלו זו מלחמה, הרי שבשעה זו, זו מלחמה עולמית. זו בדיוק השעה שהעם שבשדות חוזר הביתה; בתי ספר מסיימים אז, וכל הדרכים מלאות באספסוף והמון רב, מכל הסוגים והמינים. ובפרט באוטובוסים הצפופים, כפי שרק אוטובוסים החוזרים מבית החולים יכולים להיות. אבל מה יכולתי לעשות? המשכתי איפוא עד למקום התחנה, ואכן, את אשר יגרתי בא לי; התחנה הייתה עמוסה באופן נוראי. מה איפוא אעשה כעת?

לאחר כמה רגעים הצטרפו אלי עוד כמה אנשים חרדים, ומהם נודע לי שישנו ארגון חסד המקיים הסעות מביה"ח ואילו, באופן שכמובן מותאים לציבור שלנו. דא עקא, שצריך להזמין שם מקומות מראש, ואנוכי לא הזמנתי. החלטתי בכל זאת לבדוק ולנסות לעלות עליו על בסיס מקום פנוי. למעשה, עד שהבנתי לאן עלי ללכת כדי להמתין להסעה, כבר ראיתי את הטנדר מעבר לפינה, מותרחק. בלעדי.

כאב לי, אך שוב, מה יכולתי לעשות? אם הקב"ה גזר עלי ככה, עלי לקבל את זה, ולנסות לצאת מכך באופן הטוב שקיים. חזרתי לתחנת האוטובוס, שביתיים התמלא עוד, עד שלא הייתי מסוגל אפילו להתקרב אליה. החלטתי שגם אם נגזר עלי לנסוע באוטובוס זה, הרי שלא נגזר עלי להמתין יחד עם כל ההמון בתחנה. התרחקתי איפוא, ונעמדתי במרחק מה מהתחנה, שם היכיתי לאוטובוס שיגיע ויאסוף אותי אל קרבו.

חברונות בהנאה זו, ואשר על כן זוהי עסקה גרועה עד למאוד!

מקח טוב - לעד

וכשם שבעולם העסקים ידוע, שכאשר בוחנים עסקה האם היא טובה או לא, יודע כל אחד, שעסקה אשר עתידה להניב רווחים גדולים בעתיד, היא אשר נחשבת לעסקה טובה ומבורכת. מנגד ישנה עסקה, אשר על אף שבזמן הקרוב יראו ממנה אי אלו רווחים, אך ככל שיחלוף הזמן היא תגרום לסבך של צרות ועגמת נפש, שיבלעו לגמרי את 'הרווחים' בהתחלה. עסקה כזו היא הפסד נקי, בפרט שיכול היה להשקיע את הכסף במקומות אחרים, עם רווחים גדולים ומוחלטים. אשר על כן יודע כל איש עסקים שמעסקאות אלו - שומר נפשו ירחק מהם! ותמיד יש להסתכל על העתיד הרחוק יותר, ולא רק על פרק הזמן המוגבל שבו הוא נמצא כרגע.

כן הדבר הזה ממש בענין ההבדל שבין שתי ההנאות. בעוד שההנאה שבאה בעקבות מעשה אסור, טובה אולי לרגע הקצר, אך אחריתה רעה ותוצאותיה בזה ובבא מרות כלענה. הרי שההנאה שבאה לו משמים, טובתה מוחלטת ואין אחריה שום שברון לב ועצב. ובפרט הנאה ממעשה מצוה וכדו' שהיא היא ההנאה המבורכת והמיחולת שמניבה פירות ופירי פירות, ומביאה את האדם להצלחה ברוחניות ובגשמיות. זוהי העסקה הנכונה, הנבונה והמשתלמת מכל הבחינות!

הלוקח לבד יוצא קרח מכאן ומכאן

המאור עיניים זי"ע בילדותו התייתם ל"ע מאמו, ונתגדל בצל אם חורגת. אותה אם הביאה אתה ילדים משלה, ותמיד נתנה להם יחס מעדיף, ואותו קיפחה. הדבר ציער אותו וכאב לו, אך לא היה כיצד לעזור לעצמו. אחד הדברים שהוא קיבל פחות מאחיו החורגים

עין בעין ירא

מדוע סירב לעלות על הטקסי?

הרה"ג ר' חיים עפשטיין ז"ל [אחד מחשוב התלמידים של הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל], נזקק פעם לראות רופא במנהטן.

ביציאתם מבית הרופא, ניסה הבן לעצור מונית-טקסי, כדי לחזור לבורו פארק. והנה עצר לידם מונית, אך ר' חיים ז"ל החווה בידו בכמין תנועה שהלה ימשיך בדרכו. לאחר כמה דקות עצר מונית אחרת, והפעם עלה עליה ר' חיים.

תמה הבן: "הלמאי פסל אבא את המונית הראשונה ושלחה לדרכה, מאי מום מצא בה?"

"מאי מום?" שאל ר' חיים לבנו, "בא ואסבירך. אולי לא הבחנת, אך על גג המונית הראשונה הייתה תמונה לא ראויה. נו, וכי כיצד הייתי יכול לעבור ברחובות בורו פארק ולהכשיל ח"ו יהודים כשרים!?" זה המום שמצאת!

"דעהו הלכה יומית" יום ה' ויקה"פ תשפ"ג

היה, כך סיפר לימים; שבעוד שהם קבלו את הלחם כשהוא מרוח בחמאה, הרי שהפרוסה שלו הייתה כמות שהיא, בלי כל דבר.

פעם לא הייתה האם בבית בשעת ארוחת הבוקר, והמאור עינים ראה על השולחן צנצנת קטנה בעלת תוכן לבן. הוא שיער בעצמו שמצנצנת הזו מורחים חמאה לילדים הזכאים, אחיו החורגים, והחליט שזאת תהיה ההזדמנות שלו. הלך, ומרח לעצמו בהיחבא שכבה נדיבה של 'חמאה'.

כבר בחתיכה הראשונה עמד על טעותו המרה; היה זה לא אחר מאשר סיד שהוכן לצביעת הבית... אך עיקר הצרה היה שכבר לא נשאר לחם נוסף בבית, וכך לא בא לחם לפיו כל אותו היום. "מכאן למדתי", אמר לימים המאור עינים. "שכאשר לוקחים לבד, מאבדים את הכל!" רצית להוסיף לעצמך? הפסדת גם את מה שיש לך!

אכן, בשעת חימום הנסיון קשה לפעמים לזכור את כל החשבונות, אך בדיוק לכן עלינו לשנן את כל הידיעות בזמני שגרה, עוד לפני הנסיון. להיות למוד ומורגל ביסוד, שהוא מיסודות האמונה, שהשומע לקול ה' לא רק שלא הפסיד מאומה מכל הנאותיו, אלא שאלו ינתנו לו משמים בעין יפה ובמידה נדיבה, והוא רק יצא נשכר מכך מכל הצדדים, בזה ובבא!

אשר ישרצו היהודים!

בעמדת לפני ימי הפורים הכאים לקראתנו לשמחה ורישון, הגע לבשר ישראלי בקשת ירכים יצא א"ה גליון מיוחד

השמחה ברת

ובו לך מיוחד של דברי חזק, רעיונות וצעות בעניינות לשמירת הענינים הנענים במיוחד לימי הפורים הק'

עצות רעיונות הערות והארות וכל חומר שהוא לגליון זה יתקבלו בכרחה במערכת:

077.401.6591 ש'לוחה 3

מקשה מכלל הקוראים:

למערכת טהור עינים דרוש איש אשר רוח בו להתנדב למלאכת הקודש של הקלדת ההודעות הרבות המגיעות למערכת (תמלול).

הרואה עצמו מתאים לתפקיד ורוצה לקחת חלק בזיכוי הרבים העצום של המכון: נא להשאיר הודעה ברורה במס' המערכת, ויבוא על שכו משמים!

דרושים לנו מתנדבים בעם המעוניינים לזכות את הרבים ולעזור בהפצת הגליונות במקומות הבאים:

מבשרת ציון, מעלה אדומים, כנמיאל, חזור, עוד.

חיגיו ל: 077.401.6591 ש'לוחה 3

כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו

על הטוב יזכר

זכות עמוד בגליון

זכות ולטובת נשמת הר"ק רבי לוי יצחק בן שרה טאשע ז"ע מברודיטשוב

זכות 1000 גליונות

הרה"ח אשר וידער ר"ז מלך אבני הרה"ח ר' דוד ארי' ל"ו מנחם טובע'לה / מוה"ר לוי יצחק לעווי ר"ז - להל מולדת בנו מו"ר / מוה"ר / מוה"ר אברהם גליק ר"ז זכות אברהם בן דבורה להנחמה בנ מילי זושב ועל ר' הרה"ק ר' אברהם זוב בן ר' דוד זצ"ל בעמ"ס בא עין ועל ר' הרה"ק ר' ישעי' בן ר' משה זצ"ל מקעטעסער / מוה"ר זי"ם בצלאל בוס' ר"ז / מוה"ר אהרן משה פרידע ר"ז - שני הרה"ח ר' יעקב איל' בן אהרן משה ע"ה / זכות הרה"ח מנחם מענדל בן מרים ולזכות הרה"ח שפרה חיה בן מנחם ביאז שיזו זכות בית נאמן בישראל / זכות יודא מרדכי בן שרה נקה לפר"ש / זכות הנדבן - זכרונה והצלחה בכל עניינים

"קחו חלק בהוצאת הפצת הגליונות באמצעות חתימת הר"ק בכתבים אשראי: בסלפון המערכת, שלוחה 2,6 אחרי ביורת השפה, בנך תוכלו לקנות שותפות נצח בכל עבודת הקודש של 'טור עינים'"

חלק בהפצת הגליון:

זכות 5,000 גליונות	1200 ₪
זכות 4,000 גליונות	1000 ₪
זכות 3,000 גליונות	750 ₪
זכות 2,000 גליונות	500 ₪
זכות 1,000 גליונות	250 ₪

זכות עמוד בגליון:

1500 ₪
זכותפי טהור עינים
180 ₪ לזכודש (מספר עינים)
100 ₪ לזכודש
50 ₪ לזכודש

ללא עזרתך לא נוכל להתקיים

זכות הפצת הגליון (הפצת הגליון בכל רחבי הארץ) 5,000 ₪

24 שעה

תרומות

ש'לוחה 077.401.6591 2

זכות הדפסת הגליון (הדפסת התרומות) 5,000 ₪

זכות הוצאת הגליון 16,000 ₪

077.401.6591

- 1 אחי ביורת שפה
- 2 לשמירת הודעות
- 3 זכרות
- 4 להשאת הודעות
- 5 לפרסם סיפור

עבודת ישראל 26, ירושלים 9515288

המערכת באדיש: 099.999.9114
המערכת בענגליש: 732.532.2242
המערכת בספאניש: 054-115-219-8810

קצב הגליונות במס' ר"ש/אדיש/ענגליש/ספאניש / יסרון למשאי הודעה על הפסד המערכת שלוחה 3

בנוסף להפצה בבתי נסיונות בדובי הארץ, יתנו להשיג את הגליונות גם במקומות הקבועים: ביחשלים: רחוב עבודת ישראל 26 בני ברק: רחוב סוקולוב 23 על הגדל ממין הבנין